

РЕШЕНИЕ

№ 2522

гр. София, 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3151** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.64, ал.7 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. А. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица], ет.4 против Разпореждане на полицейски орган рег.№ 225з-8730/02.03.2020 г., издадено от полицейски орган при 01 РУ-СДВР. В жалбата се излагат съображения, че така оспореното разпореждане е издадено при нарушение на разпоредбите на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и че същото противоречи на закона. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. От съда се иска да отмени като незаконосъобразно оспореното разпореждане. Претендира сторените разноси по делото. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Полицейски орган от 01 РУ при СДВР, не е взел становище по жалбата, а в с.з. не се явява и не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане рег.№ 225з-8730/02.03.2020 г., издадено от инспектор Д. Й. Козова – разузнавач IV степен /БППМН/ в 02 група "Престъпления против собствеността", сектор "Противодействие на криминалната престъпност" при 01 РУ-СДВР, е

разпоредила на Д. А. Д., ЕГН: [ЕГН], следното: 1. Да не упражнява физическо насилие спрямо малолетни и непълнолетни лица и 2. Да не упражнява физическо и психическо насилие спрямо непълнолетната си дъщеря Ц. Д. А., ЕГН: [ЕГН] и пълнолетната си дъщеря Н. Д. А., ЕГН: [ЕГН].

Оспореното разпореждане е издадено във връзка с образувана преписка вх.№ 225000-2512/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР. Преписката е заведена в 01 РУ при СДВР по повод заявление от З. В. Я. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за това, че на 17.02.2020 г. около 16:45 ч, непълнолетният ѝ син М. Л. Л. е ударен от бащата на негова съученичка в дома ѝ на [улица]. В тази връзка е извършена проверка, обективирана в Справка относно заведената преписка /л.6/. Проверката е осъществена от ИДПС И. К. при 01 РУ при СДВР. В хода на проверката са снети обяснения от непълнолетния М. Л. Л., от Р. Н. Т. /майка на съученичка на Ц. Д. А./, от класния ръководител на Ц. А. – г-жа М. Х., от училищния психолог – Е. И. П., от бабата и дядото на непълнолетната Ц. Д. /л.7-31/. От така снетите обяснения е установено, че спрямо непълнолетната Ц. Д. А. е извършвано системно малтретиране от баща ѝ Д. А. Д. – адресат на оспореното разпореждане. В хода на проверката от страна на полицейския орган са изпратени уведомителни писма до Отдел "Закрила на детето" – [населено място] и 01 РУ-Р. с цел снемане обяснения от непълнолетната Ц. Д. От страна на същата е представено саморъчно писмено обяснение, в което е посочено, че родителите ѝ са разведени и тя живее при баща си в [населено място]. Посочва, че на 17.02.2020 г. неин приятел, съученик, бил в дома и, за да си вземе тетрадката по математика, след като Д. А. Д. го видял, започнал да му задава въпроси и му посегнал. От съдържанието на обяснението се установява, че жалбоподателят е набил дъщеря си, след което е телефонирал на баба ѝ и дядо ѝ в [населено място] да я вземат, тъй като той не може да се оправя с нея. Ц. Д. е заявила, че неколккратно е била подлагана на насилие от страна на баща си. След случая на упражненото насилие, сестрата на Ц. Д. я завела при съдебен лекар в [населено място]. Издадено е Съдебно-медицинско удостоверение № 7012/2020 г. /л.22/.

Във връзка с извършените действия и събрани доказателства, полицейският инспектор след надлежно легитимиране е призовал Д. А. Д.. До същия е изпратена надлежно призовка, връчена на В. Т. К., съжителстваща на семейни начала с жалбоподателя /л.16/.

На 02.03.2020 г. жалбоподателят лично с адвокат се е явил в 01 РУ при СДВР, където са му снети писмени обяснения. Обясненията на непълнолетната му дъщеря са снети в присъствието на неговия адвокат, като същата е заявила, че баща ѝ само я е заплашил на въпросната дата 17.02.2020 г.

В тази връзка и с оглед установеното по случая на Д. А. Д. е изготвен Протокол за полицейско разпореждане рег. № 225р-8430 от 02.03.2020 г. по описа на 01 РУ при СДВР /л.55-55а/.

На същата дата е издадено и оспореното Разпореждане на полицейски орган с рег. № 225з-8430/02.03.2020 г., връчено на жалбоподателя на същата дата.

В хода на съдебното производство се приобщиха следните писмени доказателства:

1. Доклад изх.№ СГ/Д-С-СЛ/217-002/15.06.2020 г., издаден от Дирекция "Социално подпомагане" – С. /л.40-42/;
2. Представени от жалбоподателя: с молба от 19.05.2020 г. /л.52-53/;
3. Представени от ответника: с молба вх.№ 14100/27.05.2020 г. /л.54-56/; с молба вх. № 14101/27.05.2020 г. /л.57-59/ и молба вх. № 27408/02.09.2020 г. /л.46/.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният административен акт е връчен лично на жалбоподателя на 02.03.2020 г., жалбата е депозирана до Съда чрез административния орган с вх. № 225000-3893/13.03.2020 г. /л.4, л.52/.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, видно от Удостоверение рег. № 513р-42058/27.05.2020 г., съгласно което инспектор Д. Й. Козова е назначена на длъжност "разузнавач IV степен (БППМН)" в 02 група към 01 РУ при СДВР със Заповед № 513з-3188/23.04.2018 г. и че същата длъжност изпълнява и към момента /л.58/. Следователно същата е полицейски орган по смисъла на чл.56, ал.1 във вр.с чл.57, ал.1 ЗМВР. Компетентността на полицейските орган да издават разпореждания от вида на оспореното в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл.64, ал.1 ЗМВР.

Съгласно чл.64 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. В чл.64, ал.5 от закона е определено задължителното съдържание на разпореждането, когато то е издадено писмено. В този случай то следва да съдържа следните реквизити: 1. наименование на органа, който го издава; 2. адресат на разпореждането; 3. фактически и правни основания за издаване; 4. разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; 5. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; 6. дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му. Разпореждането е издадено в предвидената в закона писмена форма, съдържа изискуемите реквизити, с изключение на фактическите основания, които са изложени в приложената в административната преписка Справка относно проверка по преписка с вх. № 225000-2512/2020 г. по описа на 01 РУ при СДВР. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и ТР № 1/2006 г. на ОС на ВАС неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в друг документ към изпратената административна преписка, щом изхождат от същия орган /в този смисъл Решение № 13535 от 06.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 6428/2018 г./.

Съдът не констатира при издаване на обжалваното Разпореждане да е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, същото е издадено след провеждане на регламентираното в специалния закон производство – чл.64 ЗМВР. С оглед на изложеното и противно на възраженията на жалбоподателя са изпълнени изискванията на чл.64, ал.5 ЗМВР и на чл.59, ал.2 АПК за постановяване на мотивиран административен акт при спазване на процесуалните правила на закона.

В хода на производството по издаване на оспореното разпореждане са събрани

съответните доказателства по надлежния ред – снети са обяснения, изпратени са уведомителни писма до социалните власти и 01 РУ-Р. с цел извършване на проверка, предвид че се касае за поставено в риск непълнолетно дете при наличие на данни за осъществено домашно насилие.

От доказателствата по делото, събраните в хода на административното производство писмени обяснения, респективно и представения в хода на съдебното производство социален доклад, Съдът намира, че безспорно се установява, че спрямо непълнолетната Ц. Д. е осъществено домашно насилие от страна на нейния баща – адресат на оспорения административен акт. Органите на реда са били сезирани първоначално със сигнал за осъществено насилие от страна на жалбоподателя спрямо приятел и съученик на непълнолетната Ц. Д.. Преценени в съвкупност събраните обяснения на нейните учители, близки, както и с оглед представеното съдебно-медицинско удостоверение, правилно органите на реда са издали оспореното разпореждане. Отделно е видно от представения по делото социален доклад, че към датата на съдебното заседание жалбоподателят и неговата непълнолетна дъщеря живеят в Р., като Д. А. независимо от указанията на социалните работници не се е свързал с тях. Непълнолетната му дъщеря обитава и живее с баба си и дядо си по майчина линия в [населено място].

Каквито и да било доказателства за противното не се ангажираха от страна на жалбоподателя при негова доказателствена тежест, която му е надлежно указана. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт, за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

С оглед на гореизложеното Съдът приема, че жалбата на Д. А. Д. против Разпореждане рег.№225з-8430/02.03.2020 г., издадено от Д. Й. Козова на длъжност ИБППМН при 01 РУ-СДВР е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Ответникът в производството не е направил искане за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Д. от [населено място],[жк], [улица], ет.4, ЕГН: [ЕГН], против Разпореждане на полицейски орган рег.№ 225з-8730/02.03.2020 г., издадено от полицейски орган при 01 РУ-СДВР.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: